

HORATIUS BONAR

 CRUCEA LUI
HRISTOS

Crucea lui Hristos

Crucea lui Hristos

Horatius Bonar

CRUCEA LUI HRISTOS

Horatius Bonar

© 2020 Asociația MAGNA GRATIA. Toate drepturile rezervate. Nici o parte a acestei publicații nu poate fi reprodusă, stocată sau transmisă în orice formă și prin orice mijloace – electronice, mecanice, prin fotocopiere, microfilmare, înregistrare sau alt fel – cu excepția unor citate scurte în recenzii, fără permisiunea prealabilă a deținătorului drepturilor de autor.

Publicat în original sub titlul *The Cross of Jesus Christ (1864)*.

Traducerea, corectura, editarea, design și tehnoredactare: Asociația MAGNA GRATIA. Design copertă: André Parker. Asociația MAGNA GRATIA nu susține în mod necesar toate punctele de vedere ale autorilor pe care îi traduce și/sau publică.

Dacă nu este precizat altfel în text, citatele biblice sunt preluate din Biblia Cornilescu, ediția revizuită. Drepturi de autor British and Foreign Bible Society (BFBS) și Societatea Biblică Interconfesională din România (SBIR) 1924, 2016. Folosit cu permisiune.

RESPECTAȚI DREPTURILE DE AUTOR!

Este interzis în mod expres:

- imprimarea a mai mult de 3 ex. pentru uz personal, a mai mult de 10 ex. din maxim 5 publicații diferite pentru prieteni și rude;
- imprimarea profesională (la tipografie, indiferent dacă produsul este comercializat sau nu);
- stocarea fișierelor oricărei cărți pe bloguri, pagini de internet, portaluri sau transmiterea pe cale electronică, altfel decât a link-urilor către site-ul MAGNA GRATIA.
- copierea și republicarea a peste 250 de semne/publicație pe alte portaluri, pagini de internet, bloguri, în publicații tipărite sau în predici, prezentări, conferințe etc.

Citiți politica integrală de copyright la adresa: magnagratia.org/copyright.html

Asociația MAGNA GRATIA

Str. Liliacului nr.26,

Dascălu-Ilfov 077075

Email: contact@magnagratia.org

Internet: www.magnagratia.org

CUPRINS

<i>Introducere</i>	7
<i>Capitolul 1. Crucea lui Hristos – locul multor rele</i>	11
<i>Capitolul 2. Crucea lui Hristos – locul oricărui bine</i>	17
<i>Capitolul 3. Crucea lui Hristos și rezultatele ei</i>	25
<i>Capitolul 4. Un epitom al Bibliei</i>	43
<i>Despre MAGNA GRATIA</i>	

Introducere

„unde a fost răstignit și Domnul lor” (Apocalipsa 11:8)

„Crucea lui Hristos... propovăduirea crucii.” (1 Corinteni 1:17-18)

Primul dintre aceste pasaje îi identifică într-un mod surprinzător pe Stăpân și pe slujitorii Lui – pe Domnul nostru și pe martorii Lui. Aceștia erau chemați să sufere așa cum a suferit și unde a suferit El: să fie una cu El pe cruce, în mormânt, în înviere, în înălțare și pe scaunul de domnie. Expresia *„unde a fost răstignit și Domnul lor”* ne este prezentată cu o forță deosebită. Aceasta este ultima referință la crucea lui Hristos din Biblie, și corespunde bine acelei expresii frecvente din Apocalipsa, *„Mielul junghiat”*, lucru care ne duce cu gândul înapoi la *„sămânța femeii”* și la *„zdrobirea călcâului”*.

Cel de-al doilea pasaj este unul dintre multele pasaje (nouăsprezece în total) în cadrul cărora Pavel face referire la cruce și la semnificația acesteia, la cruce și la legătura ei cu Vestea Bună, la cruce și modalitatea în care aceasta trebuie predicată.

În gândirea lui Pavel, crucea este așezată într-o poziție de întâietate, fiind acel punct central și măreț în jurul căruia gravitează credința lui. Crucea este temelia nădejzii lui față de Dumnezeu; este principalul punct al crezului său, de la care se răspândesc toate celelalte lucruri, asemenea razelor soarelui.

Acest subiect este de sine stătător și aproape imposibil de pătruns complet în ce privește mântuirea: asemenea altarului arderilor de tot, asemenea aceluia loc din afara cetății unde jertfă pentru păcat era mistuită, asemenea locului unde toate jertfele se întâlneau. Crucea nu a fost pentru el simplul loc al abandonării mărețe de sine și nici exemplul sau modelul sacrificiului de sine. Nu, ci ea a fost locul stingerii mâniei lui Dumnezeu, locul substituției de tip viață pentru viață – Cel drept suferind acolo pentru cel nedrept, Cel binecuvântat purtând blestemul nostru, Cel sfânt purtând păcatul nostru. Pentru predicarea acestei cruci, apostolul a respins cu vehemență înțelepciunea cuvintelor – oratoria omească – pentru ca astfel crucea să nu fie desfigurată și furată de puterea ei. Ea trebuie să stea acolo goală, neîmpodobită, „maiestuoasă în simplitatea ei”, asemenea șarpelui de aramă agățat de acel lemn. Acel șarpe și acel lemn n-aveau nevoie de ornamentele omului. Ele au stat acolo ca vindecare divină pentru poporul Israel. Dacă ar

fi fost acoperite, dacă ar fi fost împodobite sau vopsite, acest lucru ar fi distrus puterea lor de vindecare – le-ar fi dezbrăcat de efectul lor. La fel este și în ce privește această cruce simplă și lucrarea ei de vindecare. „Nu este nevoie de haruri spoite pentru atragerea oamenilor la ea”. Dacă această cruce ar fi decorată cu flori și ritualuri, cu pompă și oratorie, atunci puterea i s-ar distruge și Duhul Sfânt ar fi întristat, El, a Căruj slujbă este să îndrepte privirea păcătosului către cruce pentru a vedea în ea vindecarea lumii. Privește, și fii vindecat! Privește, și fii mântuit! Virtutea crucii îți este transferată prin simpla privire la ea, cu credință. Cunoaște crucea, și fii binecuvântat!

„Va vedea rodul muncii sufletului Lui și se va învi-ora. Prin cunoștința Lui, Robul Meu cel neprihănit va pune pe mulți oameni într-o stare după voia lui Dumnezeu, și va lua asupra Lui povara nelegiuirilor lor” (Isaia 53:11).

„Crucea lui Hristos!” O, lume, aici este nădejdea ta. Acea cruce conține tot ce ai nevoie pentru a căpăta dragostea, vindecarea și pacea. La umbra ei se poate așeza cel mai mare dintre păcătoși și poate căpăta bucuria.

I

Crucea lui Hristos – locul multelor rele

„Unde a fost răstignit și Domnul lor”. O, Israele, o, Ierusalime, aici este condamnarea ta! O, lume, aici este condamnarea ta, dacă nu privești la ea și nu crezi! Acea cruce îi va condamna complet pe toți cei ce o resping și o disprețuiesc. Acea cruce a zdrobit Ierusalimul, cetatea și templul, pentru că L-a respins pe Cel răstignit. Acea cruce a răsfirat Israelul, și ce nu-i va face ea oricărui fiu al omului care a luat-o în batjocură? În jurul crucii se învâрте istoria lumii și de ea depinde destinul acesteia.

1. CRUCEA A FOST LOCUL VINOVĂȚIEI ȘI AL CONDAMNĂRII

„Pilat le-a zis: ‚Dar ce să fac cu Isus, care se numește Hristos?’ ‚Să fie răstignit’, i-au răspuns cu toții. Atunci Pilat le-a slobozit pe Baraba; iar pe Isus, după ce a pus să-L bată cu nuiiele, L-a dat în mâinile lor, ca să fie răstignit. L-au dezbrăcat de hainele Lui, și L-au îmbrăcat cu o haină stacojie” (Matei 27:22, 26, 28).

Acolo s-a aflat condamnarea oamenilor. Acolo erau hoții, căci acesta era locul potrivit pentru ei. Crucea era locul unde se întâlnea crima cu moartea de care aceasta era vrednică.

2. CRUCEA A FOST LOCUL RUȘINII.

„Să ne uităm țintă la Căpetenia și Desăvârșirea credinței noastre, adică la Isus, care, pentru bucuria care-i era pusă înaintea, a suferit crucea, a disprețuit rușinea, și șade la dreapta scaunului de domnie al lui Dumnezeu” (Evrei 12:2).

Rușinea s-a manifestat acolo, căci orice om care era trimis la cruce era tratat ca un lucru rușinos, ca unul de care ceilalți oameni se rușinau, și chiar cel ce era pus pe cruce era obiectul rușinii. Crucea a fost simbolul rușinii și al condamnării veșnice, rezervată celor necredincioși. De aceea, crucea a fost „ocara” și „pricina de poticnire” (Galateni 5:11).

3. CRUCEA A FOST LOCUL SLĂBICIUNII.

„În adevăr El a fost răstignit prin slăbiciune” (2 Corinteni 13:4).

Hristos a fost „răstignit prin slăbiciune”. Era locul unde omul stătea înfățișat în starea extremă a neajutorării sale. Pentru a ne mântui pe când eram „fără putere”

(Romani 5:6), Garantul nostru a luat neputințele noastre asupra Lui și S-a făcut „fără putere” pentru noi.

4. CRUCEA A FOST LOCUL DURERII.

„De aceea și Isus, ca să sfințească norodul cu însuși sângele Său, a pățimit dincolo de poartă” (Evrei 13:12).

Agonia trupească a ajuns acolo la culmea ei – rănilile și loviturile au fost prezente acolo. Nicio durere nu se aseamănă aceleia ce trebuie îndurată în răstignire.

Aici se găsește împlinirea frângerii Mielului Paștelui. Aici se face trecerea prin focul mâniei.

5. CRUCEA ESTE LOCUL BLESTEMULUI.

„Hristos ne-a răscumpărat din blestemul Legii, făcându-Se blestem pentru noi, fiindcă este scris: „Blestemat e oricine este atârnat pe lemn”” (Galateni 3:13).

Cel binecuvântat a fost făcut blestem pentru noi. El a mers la locul blestemului și a purtat acolo blestemul nostru, pentru ca noi să putem primi astfel binecuvântarea Lui.

6. CRUCEA A FOST LOCUL RESPINGERII.

„Când L-au zărit preoții cei mai de seamă și aprozii, au început să strige: „Răstignește-l! Răstignește-l!” (Ioan 19:6).

„Ia-L, ia-L, răstignește-L!” , a fost strigătul omului, „Nu [Îl elibera] pe El, ci pe Baraba!” (Ioan 19:15; 18:40). Cei ce erau ținuiți pe cruce erau cei mai ticăloși dintre oameni. Hristos a fost „disprețuit și părăsit de oameni, om al durerii și obișnuit cu suferința” (Isaia 53:3).

7. CRUCEA A FOST LOCUL URII.

„Să fie răstignit!” (Matei 27:23).

„Sângele Lui să cadă asupra noastră”. Aici a strigat ura omului cu glas tare. „Cetățenii lui Îl urau”; „Iată moștenitorul; veniți să-l omorâm”; „Ei îmi întorc rău pentru bine, și ură pentru dragostea mea” (Luca 19:14; Marcu 12:7; Psalmii 109:5).

8. CRUCEA A FOST LOCUL MORȚII.

„Iată că ne suim la Ierusalim, și Fiul omului va fi dat în mâinile preoților celor mai de seamă și cărturarilor. Ei Îl vor osândi la moarte, și-L vor da în mâinile Neamurilor, ca să-L batjocorească, să-L bată și să-L răstignească” (Matei 20:18-19).

Moartea își avea locuința acolo. Citim că „sufletul care păcătuiește va muri” (Ezechiel 18:4). Moartea, moartea pe cruce a fost condamnarea Garantului nostru. Locul morții Lui a devenit locul vieții noastre: „prin rănilor Lui suntem vindecați” (Isaia 53:5).

Acestea au fost lucrurile rele legate de cruce, lucruri care, prin lucrarea înfăptuită de Fiul lui Dumnezeu, toate s-au transformat în bine. El a luat asupra Lui relele noastre toate, pentru ca astfel să ne asigure de tot binele care Îi aparține. În locul condamnării, El ne dă iertarea; în locul rușinii, onoarea și gloria; în locul slăbiciunii, puterea; în locul durerii, mângâierea; în locul blestemului, binecuvântarea; în locul respingerii, acceptarea; în locul urii, dragostea; în locul morții, viața veșnică. Acela care crede, primește toate aceste lucruri. Toate relele trec asupra lui Hristos, și toate lucrurile bune sunt puse în contul nostru – prin credința în mărturia Duhului Sfânt cu privire la cruce și cu privire la lucrurile care au fost înfăptuite acolo.

2

Crucea lui Hristos – locul oricărui bine

Această cruce, unde s-au întâlnit atât de multe lucruri rele, este în același timp locul unde se găsesc toate lucrurile bune. Dumnezeu a adunat tot răul în acel loc, pentru ca astfel să-l zdrobească cu totul, prin Acela care a luat tot răul asupra Lui, așa încât să scoată din acesta numai bine. La cruce, răul a fost mistuit de foc și a fost îngropat dinaintea ochilor noștri. Crucea a transformat răul în bine.

1. CRUCEA ESTE LOCUL STINGERII MÂNIEI LUI DUMNEZEU.

„Să junghie țapul adus ca jertfă de ispășire pentru popor, și să-i ducă sângele dincolo de perdeaua dinlăuntru. Cu sângele acesta să facă întocmai cum a făcut cu sângele vițelului, să stropească cu el spre capacul ispășirii și înaintea capacului ispășirii” (Levitic 16:15).

„Pe El Dumnezeu L-a rânduit mai dinainte să fie, prin credința în sângele Lui, o jertfă de ispășire, ca să-Și arate neprihănirea Lui; căci trecuse cu vederea păcatele dinainte, în vremea îndelungii răbdări a lui Dumnezeu” (Romani 3:25).

Acolo se găsește altarul arderii de tot. Acolo se găsește locul unde este adusă jertfa pentru păcate. El „a purtat păcatele noastre în trupul Său, pe lemn” (1 Petru 2:24). Lucrarea purtării păcatului a fost finalizată atunci când către cer s-a înălțat strigătul „s-a isprăvit” (Ioan 19:30). Lucrarea de ispășire – lucrarea care justifică¹ – s-a încheiat pe Golgota. Justificarea nu poate fi separată de cruce și nici transferată învierii. „El era străpuns pentru păcatele noastre, zdrobit pentru fărădelegile noastre. Pe-deapsa, care ne dă pacea, a căzut peste El, și prin rănilor Lui suntem tămăduiți” (Isaia 53:5).

Sfârșitul lucrării Lui substitutive² pe pământ a constat din această lucrare în care s-a dat viață pentru viață. Moartea Lui în locul nostru a satisfăcut Legea. Moartea divină a fost substitutul morții omenești. Toată

¹ *Justificare* – doctrina biblică prin care Dumnezeu îl declară nevinovat pe păcătosul care se pocăiește, învățătură care este adeseori prezentată prin expresia „a socotit neprihănit” – n.tr.

² *Jertfă substitutivă* – conceptul biblic al substituției arată că Hristos ia locul păcătosului, preluând pedeapsa meritată de acesta pentru păcat, în timp ce păcătosul este văzut de Dumnezeu în Hristos, astfel încât neprihănirea lui Hristos este atribuită păcătosului – n.tr.

virtutea jertfei din acest schimb și toată valoarea Substitutului au fost transferate în contul nostru. Isus a murit pentru ca noi să nu mai murim. El a fost jertfa de ispășire pentru păcatele noastre. El a fost Mielul lui Dumnezeu care ridică păcatul lumii. Crucea este locul unde pedeapsa este îndepărtată și unde Legea este împlinită. Tot ceea ce îl acoperă pe păcătos în întregime și îl protejează de mânia lui Dumnezeu s-a finalizat la cruce. Acea haină de acoperire a rușinii, acea haină ispășitoare, a cărei putere și virtute rămân neschimbate de-a lungul veacurilor și sub care noi ne adăpostim protejați de mânia lui Dumnezeu, a fost căpătată acolo. Ispășirea crucii constituie esența Veștii Bune pe care o aducem. Ea își are originea în dragostea lui Dumnezeu; este conținută și întruchipată în dragostea lui Dumnezeu; este efectul și împlinirea dragostei lui Dumnezeu; ea aduce în inimile noastre, niște oameni păcătoși, dragostea lui Dumnezeu.

2. CRUCEA ESTE LOCUL ÎNTÂLNIRII CU DUMNEZEU.

„Aceasta este arderea de tot necurmată, care va fi adusă de urmașii voștri, la ușa cortului întâlnirii, înaintea Domnului; acolo Mă voi întâlni cu voi, și îți voi vorbi” (Exod 29:42).

Ea este locul unde ne întâlnim cu Dumnezeu și unde Dumnezeu se întâlnește cu noi într-o relație de

prietenie, dragoste și bucurie. Este locul unde Tatăl îl întâlnește pe fiul risipitor și îl îmbrățișează. Doar în acest loc și doar sub acest lemn este posibil ca păcătosul și Dumnezeu să se privească unul pe altul în față, fără frică de o parte și fără dezgust de cealaltă parte. La cruce, Dumnezeu vorbește cu noi și tot la cruce noi Îi vorbim. La cruce, noi luăm Mielul, punem mâinile asupra Lui, Îl aducem înaintea lui Dumnezeu ca fiind al nostru, și ne mărturisim păcatele înaintea Lui, așa încât tot răul din noi, care ne desparte de Dumnezeu, să fie transferat Mielului, ca să poată fi adus de El pe altar și mistuit acolo, așa încât să nu mai împiedice întâlnirea noastră cu Dumnezeu.

Odată ce păcatul nostru este astfel transferat Victimei divine, odată ce este astfel îndepărtat și mistuit prin foc, nu ne mai este teamă să privim în sus, la Dumnezeu, și nu mai stăm în îndoială cu privire la favoarea Lui față de noi și cu privire la dorința Lui de a ne binecuvânta. Da, noi păcătuim de zeci de ori pe zi, dar de fiecare dată acel păcat fuge imediat de la noi la această jertfă, jertfă ce, odată adusă și acceptată acum 2000 de ani, este mai bună decât zece mii de alte jertfe pentru a ne păstra împăcarea, pentru a ne asigura de iertarea perpetuă și pentru a menține neschimbată siguranța locului de întâlnire – locul dialogului și al părtășiei dintre noi și Dumnezeu.

3. CRUCEA ESTE LOCUL DRAGOSTEI.

Dragostea lui Dumnezeu se găsește acolo, strălucind în toată puterea ei, neîmpiedicată și neafectată. Expresia „*atât de mult a iubit Dumnezeu lumea*” (Ioan 3:16) își găsește interpretarea doar la cruce. Pe deo parte, vedem cât de mult L-a urât omul pe Dumnezeu, iar pe de altă parte, vedem cât de mult l-a iubit Dumnezeu pe om. Iată dragostea! Este acea dragoste care și-a găsit la cruce canalul binecuvântat prin care să curgă către noi. Este dragostea care a deschis un izvor care izbucnește binecuvântat de la piciorul crucii.

4. CRUCEA ESTE LOCUL ACCEPTĂRII.

Aici noi devenim „acceptați în Cel preaiubit” (Efeseni 1:6, cf. ESV). Aici are loc schimbul dintre Cel perfect și cel imperfect. Crezând în Cel perfect, noi devenim „desăvârșiți în El” (Coloseni 2:10, cf. ESV). Fiind conștienți de relele noastre, ne refugiem în Acela în care nu se găsește niciun rău, așa încât să putem fi reprezentați înaintea lui Dumnezeu de către Fiul și astfel tratați de Dumnezeu ca lipsiți de rău, chiar înaintea Legii Sale sfinte. Simțindu-ne lipsa completă de bunătate, noi fugim de noi înșine, adăpostindu-ne în Acela în care se găsește toată bunătatea, Cel care este perfect în mod absolut, atât de perfect, infinit de perfect, încât are suficientă perfecțiune

pentru a o împărtăși cu noi. Abundența răului din noi este astfel nu doar acoperită de ispășirea Fiului lui Dumnezeu, așa încât să devină invizibilă, ca și cum n-ar fi existat, ci ea este și înlocuită de plinătatea oricărei neprihăniri, este schimbată cu perfecțiunea Celuilalt, adică a Aceluia care este perfect, așa încât Dumnezeu, privind de la noi, Îl vede doar pe Reprezentantul nostru și ne tratează după valoarea și puritatea Lui. Ceea ce noi ar fi trebuit să primim sub forma pedepsei, primește El în locul nostru. Ceea ce El merită și pretinde sub forma răsplății, a gloriei și harului, primim noi, fiind reprezentați de El și tratați de Dumnezeu ca și cum am merita toate lucrurile care I se cuvin lui Hristos.

Ceea ce Dumnezeu ne cere este să acceptăm să fim tratați pe baza acestui merit străin de noi, pe baza perfecțiunii Fiului Său. Aceasta este propunerea pe care ne-o face Evanghelia. Aceasta este, în esență, ce înseamnă să credem în Domnul nostru Isus Hristos. Primind mărturia divină a Celui ce a purtat păcatul nostru ca fiind adevărată, noi ne dăm astfel acordul să fim reprezentați de El înaintea lui Dumnezeu. Astfel, noi schimbăm locurile și persoanele cu El. El a fost făcut păcat, iar noi suntem făcuți neprihănire. El a luat blestemul, noi luăm binecuvântarea. Atunci când auzim strigătul de pe cruce – „s-a isprăvit” (Ioan 19:30), știm că lucrarea prin care

suntem justificați este împlinită. Tot ceea ce urmează – învierea și înălțarea – constituie rezultatul lucrării finalizate. Nu finalizarea ei, ci roadele finalizării ei. El a fost dat morții, pentru că noi am păcătuit. El a fost înviat, pentru că noi am fost justificați (Romani 4:25). El a fost înălțat din morți „prin sângele legământului celui veșnic” (Evrei 13:20), așa încât, datorită justificării noastre finalizată pe cruce, El s-a sculat dintre cei morți. Cunoașterea din inimă a acestui lucru îi aduce celui care crede iertarea, acceptarea, justificarea. Astfel devenim noi „acceptați în Cel preaiubit”.

3

Crucea lui Hristos și implicațiile ei

Lucrurile care și-au găsit împlinirea la cruce sunt următoarele:

1. CRUCEA A ÎNDEPĂRTAT ZIDUL DE DESPĂRȚIRE.

„A șters zăpădul cu poruncile lui, care stătea împotriva noastră și ne era potrivnic, și l-a nimicit, pirotându-l pe cruce” (Coloseni 2:14).

Ea a zdrobit zidul de despărțire de la mijloc, dintre Evrei și Neamuri. Crucea a rupt de sus până jos perdeaua templului.

Crucea a șters tot ceea ce împiedica accesul păcătoșului la Dumnezeu, și a spus: „Să ne apropiem dar cu deplină încredere de scaunul harului” (Evrei 4:16).

„Veniți la Mine” (Matei 11:28).

2. CRUCEA A FĂCUT PACE.

„Să împace totul cu Sine prin El, atât ce este pe pământ cât și ce este în ceruri, făcând pace, prin sângele crucii Lui” (Coloseni 1:20).

Marele război dintre cer și pământ, dintre Dumnezeu și păcătos, s-a finalizat. Crucea a îndepărtat motivațiile acestei vrăjmășii și a adus o temelie neprihănită a reconcilierii și păcii. S-a făcut pace. Prețul ei a fost plătit. S-a isprăvit. Aceasta este o pace neprihănită și adevărată.

3. CRUCEA A ASIGURAT UNITATEA POPORULUI LUI DUMNEZEU.

„În trupul Lui, a înlăturat vrăjmășia dintre ei, Legea poruncilor, în orânduirile ei, ca să facă pe cei doi să fie în El însuși un singur om nou, făcând astfel pace; și i-a împăcat pe cei doi cu Dumnezeu într-un singur trup, prin cruce, prin care a nimicit vrăjmășia” (Efeseni 2:15-16).

Astfel, avem de-a face nu doar cu o unitate între evreu și grec, ci și între aceștia și Dumnezeu; între ambii, pentru că este pace între ei și Dumnezeu.

Fiind uniți cu Dumnezeu, ei sunt uniți și unul cu celălalt. Amândoi sunt împăcați într-un singur trup prin cruce, vrăjmășia dintre ei fiind astfel zdrobită. El a fost

„pus în numărul celor fărădelege” (Marcu 15:28), pentru ca noi să putem fi puși în numărul celor neprihăniți.

4. CRUCEA A ADUS VIAȚA.

„În adevăr, El a fost răstignit prin slăbiciune; dar trăiește prin puterea lui Dumnezeu. Tot astfel și noi suntem slabi în El, dar, prin puterea lui Dumnezeu, vom fi plini de viață cu El față de voi” (2 Corinteni 13:4).

Chiar dacă suntem slabi, după cum a fost El pe cruce, totuși, în El, vom trăi. Slăbirea și golirea Lui pe cruce au oferit oportunitatea ca puterea completă și dă-tătoare de viață a lui Dumnezeu să curgă către noi.

Astfel, slăbiți și goliți de noi înșine, crezând în El, suntem făcuți una cu El și umpluți de aceeași putere dă-tătoare de viață. În felul acesta, crucea, locul slăbiciunii și al morții, devine pentru noi locul și izvorul vieții. Din Domnul nostru răstignit curge viața către cei ce sunt morți.

5. CRUCEA ARE PUTERE ÎN EA.

„Fiindcă propovăduirea crucii este o nebunie pentru cei ce sunt pe calea pierzării: dar pentru noi, care suntem pe calea mântuirii, este puterea lui Dumnezeu... dar noi propovăduim pe Hristos cel răstignit, care pentru Iudei este o pricină de poticnire, și pentru Neamuri o nebunie” (1 Corinteni 1:18, 23).

Ea este „puterea lui Dumnezeu spre mântuire” (Romani 1:16). La cruce se găsește putere pentru noi, pentru cei slabi, pentru cei păcătoși – „puterea lui Dumnezeu”. Cel atotputernic Și-a făcut locașul acolo. Crucea este o casă a comorilor. Crucea este locul unde se ascunde puterea divină. Acolo, la Golgota, se descoperă brațul Domnului.

6. CRUCEA ESTE ȚINTA SAU CENTRUL ÎNTREGII ÎNȚELEPCIUNI.

„Pentru cei chemați, fie Iudei, fie Greci, [crucea] este puterea și înțelepciunea lui Dumnezeu” (1 Corinteni 1:24).

La cruce se găsește înțelepciunea lui Dumnezeu. Crucea este manifestarea cea mai deplină și mai glorioasă a înțelepciunii lui Iehova. Aici, la cruce, veți găsi perfecțiunea înțelepciunii, căci toată știința și toată manifestarea înțelepciunii ei nu se poate compara cu aceasta. Lumea crede despre cruce că este o nebunie, dar Dumnezeu spune că este înțelepciune. Orice suflet care a ajuns să-și cunoască lipsurile și păcatele poate vedea acest adevăr.

7. CRUCEA RĂSTIGNEȘTE LUMEA.

„În ce mă privește, departe de mine gândul să mă laud cu altceva decât cu crucea Domnului nostru

Isus Hristos, prin care lumea este răstignită față de mine, și eu față de lume” (Galateni 6:14).

Pentru cel credincios, lumea este un lucru răstignit. Pentru lume, omul credincios este cel răstignit. Între sămânța femeii și sămânța șarpelui este vrăjmășie, nu prietenie; ură, nu dragoste. Crucea a produs vrăjmășie. Ea a înjunghiat lumea și a făcut-o cu totul dezgustătoare. O singură privire o omului la cruce dezgolește lumea de toată frumusețea și atractivitatea ei falsă.

8. CRUCEA NE ADUCE UN MOTIV DE LAUDĂ.

„În ce mă privește, departe de mine gândul să mă laud cu altceva decât cu crucea Domnului nostru Isus Hristos, prin care lumea este răstignită față de mine, și eu față de lume” (Galateni 6:14).

Pavel s-a lăudat cu ea, socotind-o singurul lucru cu care merită să se laude, pe care merită să-l admire și care merita să fie ocrotit. Crucea este batjocura lumii, dar este slava celui sfânt. Crucea este tema cântecelor bisericii, elementul ce dă greutate laudelor ei. Biserica se laudă cu crucea.

9. CRUCEA ESTE MODELUL ȘI TESTUL SLUJIRII.

„Dacă voiește cineva să vină după Mine, să se lepede de sine însuși, să-și ia crucea, și să Mă urmeze” (Marcu 8:34; Luca 9:23).

Ea ne cheamă la libertate, dar în același timp la slujire, slujirea libertății. Astfel, ea eliberează și leagă deopotrivă. Ea ridică un jug pentru a aduce un altul, unul ușor (Matei 11:29). Ea ne dă exemplul și modelul perfect de ascultare și slujire în Cel ce a fost ascultător până la moarte, și încă moarte de cruce. Ea testează slujirea noastră prin a ne oferi o cruce de purtat, nu crucea lui Hristos – ea nu poate fi purtată de niciun om – ci este o cruce proprie. Fiecare om trebuie să-și ia crucea și să meargă după Marele Purtător al crucii.

Lepădarea de sine, abandonarea eului, jertfirea de sine sunt toate manifestate aici. În cruce, în mod special, „Hristos nu și-a plăcut Lui însuși” (Romani 15:3). Motto-ul nostru trebuie să fie asemenea celui al lui Hristos – „nu voia Mea, ci voia Ta”. „Privind țintă la Isus” (Evrei 12:2) și la crucea Lui suntem pregătiți și primim zel pentru această lucrare. „Vino după Mine” este vocea crucii (Matei 16:24).

10. CRUCEA ESTE EMBLEMA UCENICIEI.

„Oricine nu-și poartă crucea, și nu vine după Mine, nu poate fi ucenicul Meu” (Luca 14:27).

Ucenicul nu este mai presus de Stăpânul lui. El este un purtător al crucii, un „cruciat” în adevăratul sens al cuvântului. Fără cruce, nu există ucenicie. Acela

care se rușinează de cruce, se rușinează de Hristos. Viața zilnică a unui ucenic este o viață în care este chemat să-și poarte crucea. Cel ce face astfel va avea puțini admiratori și simpatizanți. El va cunoaște în felul acesta singurătatea Domnului și a Stăpânului lui.

11. CRUCEA ESTE CALEA DE MÂNTUIRE LĂSATĂ DE DUMNEZEU.

„Noi suntem martori a tot ce a făcut El în țara Iudeilor și în Ierusalim. Ei L-au omorât, atârându-L pe lemn. Dar Dumnezeu L-a înviat a treia zi, și a îngăduit să Se arate, nu la tot norodul, ci nouă, martorilor aleși mai dinainte de Dumnezeu, nouă, care am mâncat și am băut împreună cu El, după ce a înviat din morți. Isus ne-a poruncit să propovăduim norodului, și să mărturisim că El a fost rânduit de Dumnezeu Judecătorul celor vii și al celor morți. Toți prorocii mărturisesc despre El că oricine crede în El, capătă, prin Numele Lui, iertarea păcatelor” (Faptele Apostolilor 10:39-43).

Iertarea este scrisă pe cruce – viața veșnică – mântuirea. Tâlharul mântuit, care a mers de la cruce în Paradis, este pentru noi o ilustrație minunată a puterii mântuitoare a crucii. Dacă vrem să fim mântuiți, trebuie să nu știm nimic altceva decât pe Isus Hristos și pe El răstignit (1 Corinteni 2:2). Pe cruce este scrisă vestea minunată, vestea bună a unei mântuiri fără plată pentru cei

pierduți, mântuirea prin Acela care a venit să caute și să mântuiască ce era pierdut; Acela care, pe lemnul morții, a purtat vinovăția lor în trupul Său și acum Își trimite mesajul glorios – vestea crucii mântuitoare.

Pe cruce este scrisă dragostea lui Dumnezeu. Ba chiar inscripția adevărată de pe aceasta este „Dumnezeu este dragoste”. „Dumnezeu este dragoste” – strălucește din fiecare parte a crucii, iar a cunoaște acest lucru înseamnă să fii mântuit.

12. CRUCEA ESTE MĂSURA ASCULTĂRII ȘI A ÎNDURĂRII LUI HRISTOS.

„La înfățișare a fost găsit ca un om, S-a smerit și S-a făcut ascultător până la moarte, și încă moarte de cruce” (Filipeni 2:8).

El a coborât din înaltul cerului pentru a lua trup, și în trupul nostru a îndurat și a ascultat ca Om. Ascultarea și îndurarea Lui substitutivă s-au petrecut de-a lungul întregii Sale vieți, căci El a stat în locul nostru de la Betleem până la Golgota. La cruce, însă, în agonia, rușinea și moartea ei, s-a manifestat culmea slujirii Lui în beneficiul nostru. În cruce avem măsura suferințelor Lui ascultătoare, măsura dorinței Lui de a împlini voia Tatălui, de a purta poverile noastre, de a bea cupa amară a mâniei și nenorocirii noastre.

Astfel, perfecțiunea Substitutului nostru nu doar că acoperă imperfecțiunea noastră, ci ne și atribuie, juridic și legal, perfecțiunea Lui prin Dumnezeu Însuși. Legea se îndepărtează de la noi, și se îndreaptă către Cel ce a stat în locul nostru.

13. CRUCEA ESTE PECETEA ȘI STANDARDUL DRAGOSTEI DIVINE.

„Dumnezeu Își arată dragostea față de noi prin faptul că, pe când eram noi încă păcătoși, Hristos a murit pentru noi” (Romani 5:8).

La cruce este manifestată dragostea Tatălui, căci Dumnezeu a iubit atât de mult lumea, încât L-a dat pe Fiul Său. La cruce vedem dragostea lui Hristos – dragostea care întrece orice cunoștință; dragostea pe care apele cele multe nu o pot stinge și nu o pot îneca; dragostea în chip desăvârșit; dragostea care nu se plânge de trudă, de durere, de oboseală; dragostea care nu acuză. Dacă vrei să știi cât de mult ai fost iubit, privește la crucea lui Hristos. Crucea rezolvă și răspunde tuturor îndoielilor noastre.

14. CRUCEA ESTE REVELAREA CARACTERULUI LUI DUMNEZEU.

„Dragostea stă nu în faptul că noi L-am iubit pe Dumnezeu, ci în faptul că El ne-a iubit pe noi, și L-a

trimis pe Fiul Său ca jertfă de ispășire pentru păcatele noastre” (1 Ioan 4:10).

În Persoana lui Hristos, Dumnezeu-Omul, „Cuvântul făcut trup” (Ioan 1:14), se regăsește arătat caracterul lui Dumnezeu. Tot ceea ce se află în Dumnezeu se găsește revelat acolo. În viața Dumnezeului-Om se vede descoperit caracterul Dumnezeului plin de har. În moartea Dumnezeului-Om pe cruce se descoperă și mai mult caracterul „Dumnezeului oricărui har” (1 Petru 5:10).

Aici, la cruce, perfecțiunile divine se înfățișează în armonie deplină – căci tot ce ar fi putut să pară discordant a fost împăcat aici: adevărul și îndurarea s-au întâlnit, neprihănirea și pacea s-au sărutat; aici Îl vedem pe Dumnezeu cel drept și pe Justificatorul celui nedrept, pe Cel infinit sfânt, și totuși care îl iartă pe cel păcătos.

La cruce, Dumnezeu ne-a dat Numele Său adevărat și interpretarea autentică a aceluși Nume. Întregul Său caracter și faptele Sale sunt aici, la cruce, anunțate, explicate și armonizate. Haideți să luăm aminte la mărturia pe care crucea o aduce cu privire la natura plină de har a lui Dumnezeu, cu privire la inima Lui iubitoare, cu privire la scopurile pline de compasiune ale Lui față de cei păcătoși, căci de aici, din acceptarea acestei mărturii, vor curge toate binecuvântările.

Haideți să acceptăm interpretarea dată de Dumnezeu propriului Său caracter, prin cruce! Haideți să ne păzim ca nu cumva să-L reprezentăm greșit! Haideți să ne apropiem de El și să-L cunoaștem!

15. CRUCEA ESTE LAMPA LUMINII LUI DUMNEZEU.

„Dumnezeu, care a zis: ‚Să lumineze lumina din întuneric’, ne-a luminat inimile, pentru ca să facem să strălucească lumina cunoștinței slavei lui Dumnezeu pe fața lui Isus Hristos” (2 Corinteni 4:6).

Lumea este întunecată, dar la cruce este lumina. Crucea strălucește cu însăși lumina cerului. Cel ce a fost țintuit pe cruce este chiar Dumnezeuul luminii. Ceea ce crucea ne face cunoscut cu privire la Dumnezeu și dragostea Lui constituie lumina într-o lume întunecată. Doar de la cruce își poate trage păcătosul lumina. „Când îți întorci privirile spre El, te luminezi de bucurie” (Psalmii 34:5), căci Cel ce stă țintuit pe cruce spune: „Eu sunt Lumina lumii” (Ioan 8:12). Niciodată n-a fost El mai luminos față de această lume decât atunci când a fost pus pe cruce, în starea Sa de umilință. Lumina strălucește și azi în întunericul acestei lumi - din acea cruce. Haideți să umblăm în lumina crucii.

Dumnezeu ne spune: „Scoală-te, luminează-te! Căci lumina ta vine, și slava Domnului răsare peste tine”

(Isaia 60:1). „Întunericul se împrăștie și lumina adevărată răsare” (1 Ioan 2:8). „Ziua își face loc și umbrele fug” (Cântarea Cântărilor 2:17, cf. ESV). Candela mereu arzând a crucii este suficientă pentru a-l scoate la lumină pe cel mai întunecat om din această lume întunecată, din cel mai întunecat ceas al existenței sale.

16. CRUCEA ESTE UN MAGNET UNIVERSAL.

„După ce voi fi înălțat de pe pământ, îi voi atrage la Mine pe toți oamenii” (Ioan 12:32).

Aici se găsește adevăratul centru al gravitației. La cruce se află mărtașa forței de atracție. Hristosul Betleemului atrage; Hristosul Nazaretului atrage; Hristosul Betaniei și al Nainului atrage; Hristosul Isaharului și al Ierihonului atrage; dar, mai presus de orice, Hristosul Golgotei este Cel ce atrage. În cruce se găsește acel lucru care câștigă inima păcătosului. Crucea îl îndeamnă, îl atrage.

Un Hristos răstignit, Fiul omului înălțat, este acel punct de atracție universală. Puterea Lui magnetică este irezistibilă, și totuși avem de-a face cu dragostea irezistibilă, nu cu Legea. Legea convinge de păcat, dar dragostea atrage. Legea zdrobește, pe când dragostea ridică. Tot ceea ce este dragoste în acea cruce ilustrează plinătatea dragostei iertătoare a lui Dumnezeu.

17. CRUCEA ESTE BALSAMUL ȘI MEDICAMENTUL UNIVERBAL.

„Dar El era străpuns pentru păcatele noastre, zdrobit pentru fărădelegile noastre. Pedeapsa, care ne dă pacea, a căzut peste El, și prin rănilor Lui suntem tămăduiți” (Isaia 53:5).

Crucea este balsamul din Galaad, iar Hristosul răstignit este Medicul. Ceea ce rezultă din cruce constituie vindecarea fiilor oamenilor. Frunzele ei sunt destinate vindecării Neamurilor.

Proprietățile ei vindecătoare au fost testate în timp și oamenii au văzut că sunt dumnezeiești. Nu există vreo boală care să se poate împotrivi puterii ei, căci puterea ei vindecătoare curge din toate părțile crucii și în orice loc. Acela care se apropie de cruce și care o atinge, ba chiar cel care doar privește la ea, este vindecat. Iată aici, în cruce, se găsește sănătatea veșnică. Să curgă viața din ea! Lumea este bolnavă – bolnavă de moarte. La cruce se găsește vindecarea ei. Te vei însănătoși oare, omule? Mergi la crucea vindecătoare! Mergi la Vindecătorul divin, și sufletul tău se va însănătoși.

18. CRUCEA ESTE MĂSURA PĂCATULUI OMULUI.

„Domnitorii Neamurilor domnesc peste ele, și mai marii lor le poruncesc cu stăpânire” (Matei 20:25).

Nu doar că răstignirea a fost o respingere a păcatului și o ofensă la adresa lui Dumnezeu, ci a constituit și stabilirea unui nou standard cu privire la păcat. Omul a spus – „n-avem nevoie de un Purtător al păcatului, noi nu suntem păcătoși atât de mari încât să avem nevoie de un Substitut; păcatul nostru nu este atât de rău încât să necesite ispășirea”. Aceasta a fost „calea lui Cain” (Iuda 11), căci respingerea jertfei arderii de tot a lui, în vechime, a fost întemeiată pe refuzul lui de a recunoaște răutatea păcatului său sau de a se considera vrednic de moarte.

La cruce, intenția lui Dumnezeu a fost aceea de a declara răutatea păcatului. Dorința omului a fost de a minimiza păcatul, de a disprețui avertismentele lui Dumnezeu și de a ignora pedepsele divine.

19. CRUCEA ESTE VERDICTUL LUI DUMNEZEU ÎMPOTRIVA PĂCATULUI ȘI EVALUAREA PE CARE EL O FACE ACESTUIA.

„Căci, lucru cu neputință Legii, întrucât firea pământească o făcea fără putere, Dumnezeu a osândit păcatul în firea pământească, trimițând, din pricina păcatului, pe însuși Fiul Său într-o fire asemănătoare cu a păcatului” (Romani 8:3).

La cruce vedem felul în care Dumnezeu a condamnat păcatul, firea pământească și lumea. Privește la acea

cruce, și vei vedea cât de mult urăște Dumnezeu păcatul. Vei vedea felul cum Dumnezeu condamnă firea pământească, cu toate poftetele ei. Vei vedea cum El dezgolește lumea aceasta de masca ei și îi scoate la iveală urâciu-ne.

Atunci când ești înclinat să-ți minimizezi păcatul sau să admiri lumea, ascultă la vocea lui Dumnezeu, care te îndeamnă să privești la cruce și la Cel ce a fost ținut pe ea din cauza aceluia păcat, din cauza *acelei* firi pământești, și a *acelei* lumi. Crucea spune: o, nu face lucrul abominabil pe care îl urăsc!

Dacă Dumnezeu s-ar fi gândit la păcat în chip ușuratic, așa cum face omul, ar mai fi fost oare nevoie de acea cruce? Ar mai fi avut nevoie Hristos să fie supus suferințelor? Ar mai fi fost necesară o ispășire, dincolo de lacrimi și suspine? Esența crucii lui Hristos înaintea lui Dumnezeu este aceea de a ne îndrepta către ea și să o vedem drept dovada urii Lui față de păcat. Atunci când omul este dispus să trateze păcatul cu ușurătate, Dumnezeu îl îndeamnă să privească la agoniile Celui ce a purtat păcatul pe cruce. Atunci când omul va fi înclinat să-și scuze păcatul sau să-și minimizeze vinovăția, Dumnezeu răspunde astfel: Nu L-ați crucificat pe Fiul Meu? Ce merită oare acel păcat, indiferent cât de mare sau mic ar fi?

20. CRUCEA ESTE STANDARDUL DUPĂ CARE SĂ-L EVALUĂM PE FIUL LUI DUMNEZEU.

„Ei au strigat din nou: „Răstignește-L!” (Marcu 15:13).

El fusese deja evaluat la prețul a 30 de arginți. Mai mult, noi L-am evaluat chiar mai jos de atât: „Nu pe El, ci pe Baraba”. Iată cât preț pune omul pe Persoana, viața, învățătura și sângele lui Hristos. Dumnezeu ne întreabă: Ce credeți despre Hristos? Răspunsul nostru este crucea – „răstigniți-L!” Iată omul, care ridică crucea și Îl țintuiește pe ea pe Fiul lui Dumnezeu. Aceasta este inima omului. Așa Îl respinge el pe Hristos. Crucea este o mărturie și o dovadă ce stă și astăzi în picioare cu privire la faptul că omul Îl respinge pe Fiul lui Dumnezeu și mântuirea Lui. Crucea este și astăzi o nebunie și o pricină de poticnire pentru om. El Îl urăște și disprețuiește deopotrivă.

21. CRUCEA ESTE INTERPRETAREA PE CARE DUMNEZEU O DĂ LEGII ȘI PEDEPSELOR EI.

La cruce nu este revelat doar harul, ci și dreptatea – dreptatea Legii. Dumnezeu ne arată aici ceea ce este Legea, ceea ce cere Legea, ceea ce poate face Legea, felul în care Legea se poate răzbuna, felul în care Legea Îl poate răzbuna pe Dumnezeu și felul în care Dumnezeu poate răzbuna Legea. În acest aspect, este adevărat că

Legea a fost cea care a plănuit și a ridicat crucea. Legea a cerut moartea. Legea a strigat, „răstigniți-L!” Legea L-a ținut pe cruce. La cruce vedem cât de sfântă, dreaptă și bună este acea Lege, și că poruncile lui Dumnezeu sunt „curate” și „fără margini” (Psalmii 119:140, 96), căci ele se aplică la orice și la oricine, așa încât, când Fiul lui Dumnezeu a fost „născut sub Lege” (Galateni 4:4) și a făcut lucrarea de a răspunde cerințelor Legii în locul nostru, El a fost prins de Lege și dus în locul execuției, ca și cum ar fi fost cel mai rău dintre păcătoși.

Dacă Legea n-ar fi fost sfântă, cuprinzătoare și curată, de ce ar mai stat pe cruce Fiul lui Dumnezeu, Dăătorul Legii? De ce a fost El uitat de Dumnezeu? De ce să moară El acolo? Cât de perfectă este dezvăluită a fi Legea, interpretată astfel prin intermediul crucii!

Dumnezeu ne-a dat multe interpretări ale Legii, dar aceasta este cea mai explicită, mai clară și mai completă. Prin cruce, Dumnezeu protestează împotriva tuturor încercărilor omului de a subevalua sau dilua Legea Lui. Omul ar putea crede că este prea strictă, nu însă și Dumnezeu. Ca dovadă a acestui lucru, El ne îndreaptă către cruce și către Fiul lui Dumnezeu, care este ținut acolo, purtând pedeapsa noastră. Ar fi pus Tatăl aceste poveri și dureri asupra Fiului, dacă Legea nu le-ar fi cerut în mod absolut?

Ar fi onorat El în felul acesta Legea, pedepsindu-L, dacă n-ar fi fost nevoie ca El să poarte păcatul? Cei care vorbesc despre Evanghelie ca fiind o Lege modificată, așa încât suntem mântuiți prin ascultarea de ea, trebuie să privească la cruce. Se vede oare ceva acolo care să semene cu vreo Lege modificată? Nu, ci vedem Legea în perfecțiunea ei nediluată, manifestată în toată vitalitatea ei, în toată puterea ei nelimitată, și în pedepsirea cu moartea a Fiului lui Dumnezeu. Evanghelia este întemeiată pe o Lege împlinită și nemodificată — o Lege neschimbată și inexorabilă. Iertarea și mântuirea noastră sunt toate drepte, potrivit Legii, izvorând deopotrivă din Lege, împlinită în Hristos, ca și din dragostea lui Dumnezeu. Viața noastră provine din moartea Celui ce a stat în locul nostru înaintea Legii.

4

Un epitom al Bibliei

Iată, vedem în cruce un epitom [sau rezumat, n.tr.] al Bibliei. Întreaga descoperire a lui Dumnezeu se găsește acolo, în ea. Din cruce auzim adevărul care spune: „unde s-a înmulțit păcatul, acolo harul s-a înmulțit și mai mult” (Romani 5:20). Toată dragostea lui Dumnezeu se găsește ilustrată la cruce. La cruce vedem condamnarea păcătosului și iertarea acestuia. Invitația făcută de Dumnezeu către cel mai mare dintre păcătoși izvorăște din cruce. „Veniți la Mine”; „Priviți la Mine și fiți mântuiți” (Isaia 55:3; 45:22, cf. ESV). Planul veșnic al lui Dumnezeu este descoperit la cruce: „buna plăcere a voii Sale” (Efeseni 1:5). Izvorul spălării păcatului este deschis la cruce. Tot aici se găsește și odihna celui oboșit. Pacea conștiinței își găsește aici locul. La cruce este refugiul celui vinovat. În cruce se găsește balsamul Galaadului. Tot aici este și pacea celui tulburat. La cruce, Dumnezeu se întâlnește cu omul, iar omul se întâlnește cu Dumnezeu; cerul și pământul se îmbrățișează.

LA CRUCE ESTE REVELATĂ DRAGOSTEA.

Ea este acea dragoste care îl primește pe cel mai rău dintre oameni, dragostea care l-a îmbrățișat pe tâlharul muribund, dragostea care nu cunoaște limite, dragostea care nu cere nimic de la cel care vine către ea, ci este tot ceea ce el are nevoie. Este acea dragoste care tânjește după cei pierduți și își întinde mâna către de cei mai răzvrătiți și păgâni – dragostea care oferă nu doar iertarea, ci și perfecțiunea Fiului lui Dumnezeu, pe care o pune în contul păcătosului, alături de tot ceea ce poate pretinde acea perfecțiune.

LA CRUCE VEDEM ȘI CONDAMNAREA NECREDINCIOȘILOR.

Acela care primește crucea așa cum Dumnezeu îi spune că este ea, va fi mântuit, și niciun păcat nu-l va împiedica să primească virtuțile care decurg din cruce către el în mod continuu. Totuși, acela care refuză sau neglijează crucea nu doar că-și va purta propria vinovăție, ci va trebui să răspundă și pentru păcatul respingerii mântuirii lui Dumnezeu. Crucea va fi acea piatră de moară care va fi agățată de gâtul lui și care-l va trage în străfundul Iadului. Când Cel ce a stat atârnat pe cruce Se va așeza pe scaunul de domnie, cum se va înfățișa oare cel ce a respins crucea, și ce va avea de spus în apărarea gestului său?

Cunoașterea autentică a crucii este totul pentru un păcătos, pe când eroarea în acest sens trebuie să fie fatală. Prin cunoașterea lui Hristos și a crucii Lui îi justifică Tatăl Slujitorului neprihănit pe cei mulți. A nu cunoaște crucea înseamnă a nu cunoaște acel lucru care te poate justifica. A fi în eroare în ceea ce privește sensul crucii înseamnă să fii în eroare cu privire la virtutea prin intermediul căreia Dumnezeu iartă păcatul și îl primește pe păcătos în grația Sa.

A adăuga orice lucru la acea cruce înseamnă să-i distrugi eficacitatea și să-i respingi caracterul complet. A scoate vreun lucru din ea înseamnă să furi din virtutea ei mântuitoare. Ea nu poate salva decât dacă rămâne așa cum este – perfecțiunea înțelepciunii lui Dumnezeu și revelația harului Său neprihănit. A altera crucea în orice fel înseamnă să scoți mântuirea în afara ei și să o faci nimic altceva decât o bucată de lemn pe care a fost omorât un iudeu.

LA CRUCE AU FOST ROSTITE CUVINTELE HARULUI: „S-A ISPRĂVIT!”

Acestea revelează sensul crucii și proclamă iertarea pe care a asigurat-o moartea Celui ce a stat în locul nostru. El a suferit pentru păcate, Cel drept pentru cei nedrepti, pentru ca astfel să ne aducă la Dumnezeu!

Aici, la cruce, s-a înfăptuit tot ceea ce era necesar pentru a-i apropia pe cei mai îndepărtați dintre fiii oamenilor, și pentru curățarea sufletelor celor vinovați. Dumnezeu a fost mulțumit cu lucrarea care a fost încheiată aici – atât de mulțumit încât L-a sculat din morți pe Cel ce a înfăptuit această lucrare. El a fost atât de mulțumit, încât L-a așezat pe Cel răstignit la dreapta Sa, pe scaunul de domnie al măreției cerurilor.

Odată ce a fost împlinită această lucrare de substituție și Dumnezeu a fost satisfăcut, El ne invită să ne-o însușim, pentru ca astfel să putem intra în posesia plinătății pe care lucrarea jertfitoare a lui Hristos a obținut-o pentru păcătos. Ce altceva poate fi credința, dacă nu intrarea în bucuria lui Dumnezeu, prin lucrarea Lui ce a purtat păcatul pe cruce – acordul nostru de a fi tratați de Dumnezeu în baza acelei lucrări, de a fi tratați nu pe baza a ceea ce El vede în noi, ci pe baza a ceea ce vede în Fiul Său cel perfect? Această încredere a noastră în lucrarea care a fost pe deplin plăcută lui Dumnezeu este credința – credința care ne aduce imediat toate beneficiile crucii lui Hristos.

MAGNA GRATIA

Noi vestim Evanghelia harului

Asociația MAGNA GRATIA este o organizație non-profit care își concentrează eforturile pe proclamarea Evangheliei prin literatură consecventă doctrinar, prin evanghelizare și echiparea bisericilor evanghelice de limba română.

Dacă ai fost binecuvântat citind această carte, poți ajuta la binecuvântarea altui credincios, prin unul sau mai multe lucruri, după cum urmează:

1) Dă mai departe această carte! „Fără plată ați primit, fără plată să dați”.

2) Vizitează paginile noastre de internet la magnagratia.org și află mai mult despre lucrarea noastră, și citește GRATUIT cele peste 200 de cărți ale unora dintre cei mai buni autori creștini din istorie.

3) Rămâi conectat la noutățile MAGNA GRATIA prin a vizita pagina noastră de Facebook la www.facebook.com/MagnaGratia-Romania și prin a te abona pe website, așa încât să fii anunțat când publicăm noi resurse.

4) Spune și altora despre lucrarea noastră.

5) Roagă-te pentru noi.

6) Donează și ajută-ne să mergem mai departe cu această lucrare. Donațiile se pot face online, www.magnagratia.org/dona-tii.html

Pentru orice alte informații, scrie-ne la contact@magnagratia.org.
Mulțumim!